

Sygn. akt I NKRS 90/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Elżbieta Karska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Demendecki

SSN Krzysztof Wiak

w sprawie z odwołania A. R.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z 9 marca 2021 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w O., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 726,

z udziałem M. M. M.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 27 kwietnia 2022 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (dalej także jako: KRS lub Rada) uchwałą nr [...] z dnia 9 marca 2021 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w O., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 726, na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. 2021,

poz. 269, dalej: u.k.r.s.), przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie M. M. M. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w O. (pkt 1) oraz nie przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie A. R. i K. M. S. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w O. (pkt 2).

A. R. (dalej także jako: odwołujący) odwołaniem z dnia 6 kwietnia 2021 r., na podstawie art. 44 ust. 1 i 3 u.k.r.s. w zw. z art. 398¹ § 1 i art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c., zaskarżył w całości przedmiotową uchwałę KRS z powodu jej sprzeczności z prawem, tj.:

1) co do pkt 1 w zakresie przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie M. M. M. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w O.;

2) co do pkt 2 w zakresie nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie A. R. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w O.

Na podstawie art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.k.r.s., A. R. odwołanie oparł na:

1) naruszeniu prawa unijnego materialnego, tj. art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej, art. 15 ust. 1 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 41 ust. 1 i 2 pkt c Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, ustanawiających zasadę otwartości organów Państwa Członkowskiego UE, zasadę dostępu do dokumentów i przejrzystości prac danej jednostki oraz obowiązek uzasadnienia swoich decyzji, podczas gdy postępowanie przeprowadzone w przedmiocie przedstawienia Prezydentowi kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Okręgowym w O. przeczyło zasadzie otwartości i transparentności, a kryteria przyjęte przez Radę za podstawę opiniowania były nieprzejrzyste i niejasne, zaś wybór kandydata i nieprzedstawienie innych nie zostały właściwie uzasadnione;

2) naruszeniu przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia poprzez:

a) naruszenie art. 33 ust. 1 u.k.r.s. w zw. z art. 35 ust. 1-3 u.k.r.s. w zw. z art. 37 ust. 1 u.k.r.s. przez:

- dokonanie oceny kandydatury odwołującego bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania zebranych materiałów oraz dokonanie tej oceny w sposób dowolny, niezgodnie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji odwołującego i konkurujących z nim kandydatów z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów,

- brak rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur w oparciu o jasne, określone w ustawie i jednakowe dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria oceny kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie,

- brak porównania i omówienia ocenianych kandydatur w oparciu o jednolite dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria ustawowe, a także niezastosowanie części ustawowych kryteriów oceny kandydatur,

- oparcie zaskarżonej uchwały na stanowisku zespołu, wydanym bez wymaganego przepisami prawa uzasadnienia odnoszącego się do indywidualnych cech każdego z kandydatów (a zatem naruszającego art. 34 ust. 3 u.k.r.s.) oraz ustalającego listę rekomendowanych kandydatów z pominięciem posiadanej oceny ich kwalifikacji,

- brak uzasadnienia stanowiska zespołu o nierekomendowaniu odwołującego, pomimo bardzo dobrej opinii i spełnieniu ustawowych kryteriów w sposób pełniejszy, a przynajmniej równy jak u rekomendowanego kandydata,

- brak należytego uzasadnienia stanowiska zespołu o nierekomendowaniu odwołującego w oparciu o niepełne dane i pominięcie informacji zawartych w zebranych dokumentach,

- brak rzeczywistego uzasadnienia uznania opinii Kolegium Sądu Okręgowego w O. za nieodzwierciedlające rzeczywistych kwalifikacji kandydatów, co skutkowało pominięciem odwołującego we wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w O.,

b) naruszenie art. 42 ust. 1 u.k.r.s. poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały w sposób uniemożliwiający poznanie rzeczywistych motywów decyzji, co uniemożliwia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których Rada uznała, że kandydatura odwołującego jest mniej wartościowa od kandydatury uczestnika, w stosunku do którego zaskarżoną uchwałą przedstawiono

Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w O..

W uzasadnieniu odwołania A. R. podjął polemikę z uzasadnieniem zaskarżonej uchwały KRS, nie rozwijając jednak wszystkich postawionych zarzutów, zaś w konkluzji wniósł o uchylenie w całości przedmiotowej uchwały KRS i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa.

W odpowiedzi na odwołanie Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o jego oddalenie w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy zaznaczyć, że Krajowa Rada Sądownictwa jest organem umocowanym przez Konstytucję RP do rozpatrywania i oceny kandydatów do pełnienia urzędu sędziego i to w jej gestii pozostają ustalenia faktyczne oraz ocena dowodów. Również ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie pozostają poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli zgodności uchwał Rady z prawem (art. 44 ust. 1 u.k.r.s.).

Sąd Najwyższy rozpoznając odwołania od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa, bada wyłącznie ich legalność. Poza zakresem jego kognicji pozostaje zasadność rozstrzygnięcia zawartego w uchwale. Sąd Najwyższy nie może zajmować się rozpatrywaniem kwalifikacji kandydatów na sędziego, jak również decydować o tym, który z nich powinien zostać przedstawiony Prezydentowi z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu (wyrok Sądu Najwyższego z 6 października 2016 r., III KRS 24/16). Sąd Najwyższy nie zastępuje Krajowej Rady Sądownictwa w jej ustawowo wyznaczonym zadaniu polegającym na rozpatrzeniu i ocenie kandydatów do pełnienia urzędu sędziego i dlatego nie przeprowadza powtórnego badania kwalifikacji zawodowych i moralnych kandydata do pełnienia urzędu sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 14 lipca 2016 r., III KRS 17/16 i przywołane tam orzecznictwo).

Podobnie Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że przedmiotem kognicji Sądu Najwyższego pozostaje wyłącznie formalny aspekt dostępu do służby związany z przestrzeganiem przez Radę zastosowanych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też predyspozycji danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach postępowania przed Radą, gdyż jakakolwiek ingerencja w tę szczególną postać władztwa przynależnego Radzie skutkowałaby naruszeniem art. 179 Konstytucji RP (wyrok TK z 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK ZU 2008, nr 4, poz. 63).

Nie ulega wątpliwości, że Krajowa Rada Sądownictwa, w świetle art. 33 ust. 1 u.k.r.s., jest obowiązana przed podjęciem uchwały wszechstronnie rozważyć sprawę na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Nakaz podjęcia uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy oznacza, że Rada nie może pominąć istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień, czy innych zebranych dowodów, ani dokonać ustaleń sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy w sposób, który nie był dowolny (wyroki Sądu Najwyższego z: 26 kwietnia 2012 r., III KRS 11/12; 22 maja 2012 r., III KRS 14/12; 23 czerwca 2021 r., I NKRS 56/21, 2 lutego 2022 r., I NKRS 170/21).

Poniżej Sąd Najwyższy odniesie się łącznie do postawionych zarzutów, gdyż nie zostały one oddzielnie rozwinięte w uzasadnieniu odwołania.

Odnosząc się do zarzutów dotyczących naruszenia przepisów postępowania, należy zauważyć, że naruszenie art. 33 ust. 1 u.k.r.s. może polegać na pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień uczestników postępowania czy też innych osób albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tymże materiałem (wyroki Sądu Najwyższego z: 6 lutego 2019 r., I NO 21/18; 26 maja 2021 r., I NKRS 41/21). W niniejszej sprawie żadna z powyższych przesłanek nie zachodzi.

Krajowa Rada Sądownictwa podejmując uchwałę uwzględniła: uzyskane przez kandydatów oceny kwalifikacji, doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie

przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia oraz opinię Kolegium Sądu Okręgowego w O. (s. 3, s. 7 uzasadnienia uchwały KRS). O przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie M. M. do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego zadecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności dotychczasowa nienaganna, wieloletnia praca w zawodzie wymagającym samodzielnego stosowania przepisów prawa, różnorodne doświadczenie zawodowe oraz pozytywna ocena kwalifikacji i to, że w ocenie KRS kandydat ten wypełnił w najwyższym stopniu badane łącznie kryteria z art. 35 ust. 2 pkt 1 u.k.r.s. (s. 8, s. 9 uzasadnienia uchwały KRS). Jak wynika z powyższego Rada miała na uwadze fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, przywołała dokumenty, które legły u podstaw jej decyzji opartej o „całokształt okoliczności sprawy”.

A. R. postawił również zarzuty dotyczące stanowiska wyrażonego przez zespół Krajowej Rady Sądownictwa. Podkreślenia wymaga, że rekomendacja zespołu powołanego w celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa nie ma charakteru wiążącego. W jawnym głosowaniu, w obecności wszystkich członków zespołu, na M. M. oddano 2 głosy „za”, nie oddano głosów „przeciw”, przy 1 głosie „wstrzymującym się”, na A. R. oddano 1 głos „za”, nie oddano głosów „przeciw”, przy 2 głosach „wstrzymujących się”, na K. S. oddano 3 głosy „za”, nie oddano głosów „przeciw”, przy braku głosów „wstrzymujących się” (s. 2 uzasadnienia uchwały KRS). Jednak to Krajowa Rada Sądownictwa, a nie zespół rekomenduje Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydata na urząd sędziego i dlatego nie ma odrębnego zaskarżalnego uzasadnienia tego organu. Jak wskazują wyniki głosowania KRS różnice poparcia poszczególnych kandydatów są znaczne. Na M. M. oddano 11 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 3 głosach „wstrzymujących się”, na A. R. oddano 6 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 7 głosach „wstrzymujących się”, na K. S. oddano 1 głos „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 13 głosach „wstrzymujących się” (s. 9 uzasadnienia uchwały KRS).

Nietrafiony jest również zarzut naruszenia art. 35 u.k.r.s., znajdującego zastosowanie w przypadku zgłoszenia się na stanowiska sędziowskie więcej niż jednego kandydata. W myśl tego przepisu, przy ustalaniu kolejności kandydatów na

liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Pod pojęciem kwalifikacji należy rozumieć nie tylko wymagania stawiane kandydatom w przepisach ustaw regulujących ustrój sądów powszechnych, gdyż te wyznaczają minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego, ale także wyniki ukończenia studiów i egzaminu zawodowego, uzyskane stopnie naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia, reprezentowaną w toku wykonywania dotychczasowej pracy i analizowaną przez sędziów wizytatorów oraz przełożonych wiedzę prawniczą, sposób organizowania pracy i wywiązywania się z obowiązków itp. (wyrok Sądu Najwyższego z 25 stycznia 2016 r., III KRS 90/15).

W uzasadnieniu zaskarżonej uchwały KRS w sposób szczegółowy i precyzyjny wyjaśniono, jakimi motywami kierowała się Rada przy dokonywaniu oceny i wyboru kandydatów, dokonała ich porównania i omówienia w oparciu o te same kryteria.

Podkreślono, że M. M. posiada wieloletnie doświadczenie orzecznicze, zdobyte początkowo na stanowisku asesora sądowego, a następnie sędziego sądu rejonowego. Legitymuje się różnorodnym doświadczeniem w stosowaniu i interpretacji przepisów prawa, gdyż oprócz wykonywanej pracy orzeczniczej zdobył doświadczenie w ramach delegacji w Ministerstwie Sprawiedliwości, pełniąc obowiązki na stanowisku głównego specjalisty w Departamencie [...], a następnie w Departamencie [...], poszerza swoją wiedzę zawodową przez uczestnictwo w studiach podyplomowych oraz prowadzi działalność dydaktyczną w Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury. W sporządzonej ocenie kwalifikacji stwierdzono jego pełną przydatność na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w O..

Z kolei, odnosząc się do A. R., Rada zwróciła uwagę na to, że również on posiada, tak jak wybrany przez Radę kandydat, wieloletnie doświadczenie w pracy związanej z samodzielnym stosowaniem przepisów prawa, jednak jego doświadczenie zawodowe jest mniej wyróżniające od M. M., gdyż od początku zatrudnienia w wymiarze sprawiedliwości orzekał przede wszystkim w pionie cywilnym oraz rodzinnym i nieletnich sądownictwa powszechnego. Nie zdobył tak

różnorodnego doświadczenia, jak M. M., który, oprócz orzekania również w pionie cywilnym oraz rodzinnym i nieletnich sądownictwa powszechnego, prowadzi działalność dydaktyczną w Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury oraz odbył wieloletnią delegację w Ministerstwie Sprawiedliwości, w którym pełnił obowiązki w departamentach zajmujących się orzecznictwem sądów powszechnych. Ponadto, wybrany przez Radę kandydat, w przeciwieństwie do A. R., legitymuje się ukończeniem studiów podyplomowych w dziedzinie objętej jego pracą orzecniczą – ukończył Studium Prawa Rodzinnego z zakresu psychologii w Instytucie Nauk Prawnych Polskiej Akademii Nauk (s. 7-8 uzasadnienia uchwały KRS).

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przepisu art. 42 ust. 1 u.k.r.s., wypada podkreślić, że uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia nie określając jednak wymaganej treści tego uzasadnienia. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego „z punktu widzenia ochrony interesów poszczególnych kandydatów trzeba (...) przyjąć, iż Rada nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego z nich, wystarczające jest dokładne przedstawienie kandydata lub kandydatów wybranych przez Radę. Pozostali kandydaci znają bowiem dokładnie własną sytuację, a co za tym idzie mogą ją porównać z opisaną w uzasadnieniu uchwały sytuacją kandydata wybranego przez Radę” (wyrok Sądu Najwyższego z 15 stycznia 2016 r., III KRS 33/12).

W uzasadnieniu zaskarżonej uchwały Krajowa Rada Sądownictwa szczegółowo przedstawiła dane dotyczące kandydatów, zaś odnośnie do Arkadiusza Rokickiego wyraźnie wskazała, iż posiada on tak jak wybrany przez Radę kandydat, wieloletnie doświadczenie w pracy związanej z samodzielnym stosowaniem przepisów prawa, jednak jego doświadczenie zawodowe jest mniej wyróżniające (s. 7 uzasadnienia uchwały KRS). W przedmiotowej sprawie Rada dysponowała kompletną dokumentacją dotyczącą kandydatów. Zostało to wprost wskazane w wielu miejscach uzasadnienia uchwały i jednoznacznie wynika z jej treści (odnośnie A. R. – s. 6-7, odnośnie do M. M. – s. 3-4). Krajowa Rada Sądownictwa podjęła uchwałę na podstawie pełnych i prawidłowych ustaleń faktycznych oraz po wszechstronnym rozważeniu okoliczności sprawy połączonych z rzetelną i szczegółową oceną kwalifikacji kandydatów. Rada prawidłowo, w

sposób spójny, logiczny i przekonujący zaprezentowała motywy swojej decyzji sporządzając uzasadnienie, zgodnie z art. 42 ust. 1 u.k.r.s.

Zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem Sądu Najwyższego, nie ma podstaw do przyjęcia, że Krajowa Rada Sądownictwa, nie zamieszczając w uzasadnieniu uchwały jeszcze bardziej szczegółowej charakterystyki niewybranego kandydata, nie dokonała wnikliwej oceny jego kandydatury, skoro uzasadnienie uchwały wskazuje, iż o wyborze kandydata zadecydowała całościowa ocena wynikająca z łącznego zastosowania przyjętych kryteriów (wyroki Sądu Najwyższego z: 15 września 2015 r., III KRS 47/15; 17 lipca 2014 r., III KRS 24/14; 2 grudnia 2020 r., I NO 132/20; 26 maja 2021 r., I NKRS 41/21; 23 czerwca 2021 r., I NKRS 56/21).

Trzeba pamiętać, że żadne z kryteriów oceny poszczególnych kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie brane pod uwagę w postępowaniu przed Krajową Radą Sądownictwa nie ma charakteru decydującego, ani też nie jest koniecznie wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich, stąd nie musiała mieć zasadniczego znaczenia opinia Kolegium Sądu Okręgowego w O.. Znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie pozostaje poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli zgodności uchwał Rady z prawem. O przeprowadzeniu prawidłowej oceny zgłoszonych kandydatur decyduje bowiem ocena całościowa (kompleksowa) wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów, co wynika z obowiązku wszechstronnego rozważenia przez Radę okoliczności sprawy (wyroki Sądu Najwyższego z: 5 listopada 2015 r., III KRS 76/15; 6 lutego 2019 r., I NO 21/18; 23 czerwca 2021 r., I NKRS 56/21).

Krajowa Rada Sądownictwa została wyposażona w prawo swobodnej oceny kandydata na urząd sędziego, posiada kompetencje do merytorycznego badania jego kwalifikacji w ustawowo określonych granicach. Pogląd o posiadaniu przez Krajową Radę Sądownictwa prawa do własnej oceny osób zgłaszających się na wolne stanowiska sędziowskie znajduje odzwierciedlenie w orzecnictwie Sądu Najwyższego, którego kolejnym przykładem jest uzasadnienie wyroku z dnia 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12, w którym Sąd ten stwierdził, iż „ocena przydatności kandydata należy do Rady”. Z kolei w motywach wyroku z dnia 6 listopada 2009 r.,

III KRS 22/09, Sąd Najwyższy podkreślił, że „dokonanie oceny kandydatury i zajęcie stanowiska jest ustawową kompetencją Rady, a podstawą odwołania od uchwały Rady – a co za tym idzie i zakresem rozpoznania sprawy – jest zarzut sprzeczności uchwały z prawem (art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, Dz.U. nr 11, poz. 67). Wynika stąd, że zasadność stanowiska Rady nie podlega kontroli Sądu Najwyższego, chyba że to stanowisko przekracza dopuszczalne granice swobodnego uznania”, czego Sąd Najwyższy w niniejszej sprawie nie stwierdził.

Odwołujący podnosił również zarzut „naruszenia prawa unijnego materialnego”, – naruszenia zasady otwartości organów Państwa Członkowskiego UE, zasady dostępu do dokumentów, przejrzystości prac danej jednostki i obowiązku uzasadniania swoich decyzji, czego jednak w żaden sposób nie uzasadnił i nie wyjaśnił na czym te naruszenia miałyby polegać, stąd odniesienie się do tego zarzutu jest praktycznie niemożliwe. Na marginesie należy jednak zauważyć, że zarzut ten jest częściowo tożsamy z zarzutami dotyczącymi przebiegu postępowania przed Radą czy naruszenia przepisów postępowania dotyczących uzasadnienia uchwały KRS (np. art. 42 ust. 1 u.k.r.s.) i był już wyżej przedmiotem oceny Sądu Najwyższego. Ani z uzasadnienia odwołania, ani z dokumentacji zgromadzonej w toku postępowania nie wynika też, by odwołującemu w jakiś sposób ograniczano dostęp do dokumentów czy kontakt z KRS, bądź też przejrzystość prac Rady była dla odwołującego mniej znana niż pozostałym kandydatom. Sąd Najwyższy nie dostrzega, aby odwołującemu ograniczono dostęp do służby publicznej w wyniku zastosowania dyskryminujących jego kandydaturę kryteriów lub też naruszenia zasady równości. *Nota bene*, rozpoznając odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Sąd Najwyższy nie porównuje kandydatur, ale ocenia, czy uwzględnione w danej procedurze nominacyjnej kryteria oceny zostały zastosowane w jednakowy sposób do wszystkich kandydatów.

Reasumując, Krajowa Rada Sądownictwa, podejmując zaskarżoną uchwałę, dysponowała pełną wiedzą o kandydatach wynikającą ze zgromadzonego w toku procedury konkursowej materiału i po rozważeniu całokształtu okoliczności

dokonała autonomicznego i zgodnego z prawem wyboru w ramach jej konstytucyjnych i ustawowych kompetencji.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.k.r.s., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

a.s.